

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Bologudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 152:

Forslag til lov om ændring af lov om tjenestemænd i staten, folkeskolen og folkekirken.

Af finansministeren (Henning Dyremose).
(Fremsat 17/1 90).

Sammen med denne sag foretoges den under punkt 5 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 151:

Forslag til lov om ændring af lov om tjenestemandspension.

Af finansministeren (Henning Dyremose).
(Fremsat 17/1 90).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Hans Jørgen Jensen (S):

Ifølge bemærkningerne til de to lovforslag drejer det sig om tjenestemandssloven og pensionslovgivningen, og der står, at det drejer sig om forenklinger som følge af anden lovgivning, f.eks. forvaltningsloven. Desuden drejer det sig om at indføre regler om organisationsansvar i tjenestemandssloven, foretage ændringer af tjenestemandspensionslovgivningen som følge af overenskomstforhandlingerne pr. 1. april 1989 samt tilpasse tjenestemandsslovgivningen på begge områder efter EF-reglerne om arbejdskraftens frie bevægelighed.

Jeg vil først nævne bemærkningerne til pensionslovgivningen, hvoraf det fremgår, at det først og fremmest drejer sig om at få ændret ægtefællepensionen i relation til den lovgivning,

som registrerede parforhold indebar. Det er rimeligt, at dette sker. Det er også rimeligt, at man får tilskrevet anciennitet fra tidligere stillinger på Færøerne og i Grønland fra et nærmere fastsat tidspunkt.

En ting, som er blevet aftalt ved overenskomstforhandlingerne, er, at generelle tillæg og også visse grundlønsbeløb, som tidligere ikke var pensionsgivende for højere lønede tjenestemænd – det drejer sig om lønrammerne 35–40 – nu kan blive det, og det vil blive, sådan som jeg læser det, finansieret af de puljepenge, som organisationerne stiller til rådighed.

Desuden åbnes der mulighed for, at ældre chefer, som måske ønsker at gå på pension før tiden af den ene eller anden grund, tidsbegrænset – indtil sædvanlig pensionsalder – kan få et supplement til den pensionsydelse, de får. Jeg synes også, det er rimeligt, at visse pensionssager kan afgøres administrativt frem for den lidt mere besværlige proces over Finansudvalget.

Også når det drejer sig om 60-års-aldersgrænsen, vil der ske en ændring. Såfremt man gifter sig for anden gang med sin tidligere ægtefælle, står der, at man kan fravige reglen. Jeg synes også, det er en rimelig bestemmelse.

Derudover er der en enkelt bemærkning om samordningsfradragene. Der har jo været en række misforståelser i debatten, og jeg vil derfor bare fastslå, at det er der ikke på dette felt. Jeg synes, det er en rimelig foranstaltning.

På pensionslovgivningens område vil man tilrette reglerne for tjenestemænd – eller dem, der bliver tjenestemænd – efter EF-reglerne og efter de samme vilkår, som vi tidligere har kendt på det nordiske område, en ting, som vel både er rimelig og rigtig.

Vender vi os til tjenestemandssloven, foretages der ændringer i reglerne om udtalelsesproceduren. Tavshedspligten ophæves, fordi den er omfattet af forvaltningsloven, og i visse tilfælde også – hvis den bruges – den almindelige straffelov. Endvidere ophæves afskedigelsesbestemmelserne uden ansøgning som følge af bestemmelser i forvaltningsloven, altså en konsekvenslovgivning. Derefter kommer vel nok det spørgsmål, som jeg synes er det revolutionerende i det, der nu lægges frem, idet man på tjenestemandssområdet vil indføre de samme bestemmelser, som vi kender på det øvrige arbejdsmarked med hensyn til bodsansvar, altså arbejdsretlovsystemet, og også det, som er en

[Hans Jørgen Jensen]

konsekvens af hovedaftalerne på arbejdsmarkedet.

Jeg forstår ikke rigtig ministerens begrundelse, for deri står faktisk, at organisationerne ikke sådan helhjertet fortæller folk, at de må ikke nedlægge arbejdet. Det er ikke rigtigt, hr. minister. Vi har i Danmark et meget veldisciplineret arbejdsmarked. Derfor synes jeg, at det er en dårlig begrundelse at give. Når det er sagt, er det vel rimeligt, at der også indføres nogle regler, således at man på dette område kan få de samme vilkår, som gælder på arbejdsmarkedet som helhed.

Hvis man skulle gøre en bemærkning i forlængelse af det, jeg sagde før, forekommer det mig, at det, der skete på postkontoret i Købmagergade, er blevet brugt – måske snarere misbrugt – i udtalelser i en sådan grad fra borgerlige politikeres side, at det efter min opfattelse går imod det rolige arbejdsmarked, vi ellers har i Danmark. Selv om jeg er af den opfattelse, at det er godt at få dette ind i lovgivningen, vil jeg dog også gøre denne bemærkning over for ministeren.

Så drejer det sig om tjenstemandsloven, der skal tilpasses EF-reglerne om arbejdskraftens frie bevægelighed. Her kan jeg ikke rigtig få øje på de samme bestemmelser i nordisk regi. Når man i bemærkningerne til lovforslaget siger: »at efter grundlovens § 27 kan ingen ansættes som tjenestemænd uden at have dansk indfødsret«, vil jeg gerne spørge finansministeren, hvordan man har tænkt sig at fortolke det i forhold til den bestemmelse, som ministeren ønsker indført i tjenstemandsloven. Jeg synes, at det er lidt uklart, og derfor vil jeg gerne have, om ministeren kan svare på det, enten nu eller på et senere tidspunkt i forbindelse med udvalgsarbejdet.

Alt i alt kan Socialdemokratiet give positiv tilslutning til de ændringer, der foreslås. Jeg har i øvrigt også bemærket, at organisationerne har tilsluttet sig det, som ministeren foreslår, og jeg kan tilsige et positivt udvalgsarbejde.

Pia Christmas-Møller (KF):

Der er specielt to elementer i forslagene, som jeg vil fremhæve, fordi der bagved ligger nogle principper og holdninger, som er væsentlige for Det Konservative Folkeparti.

For det første er det indførelsen af reglerne om organisationsansvar i forbindelse med kol-

lektive overtrædelser af aftaler. Vi er tilfredse med, at tjenstemandsretten nu skal kunne idømme såvel staten, amter og kommuner som centralorganisationer og de dertil knyttede organisationer en bod.

For det andet er vi glade for, at der nu gives hjemmel til at udbetale en særlig aftrædelsesydselse som et tidsbegrænset supplement til pensionen i de tilfælde, hvor pensionering finder sted før den sædvanlige afgangsalder.

Det er efter vores opfattelse et godt pensions- og seniorpolitisk signal, som understøtter Det Konservative Folkepartis vision om en fleksibel arbejdstid og dermed også vores bestræbelser på at sikre en fleksibel overgang fra arbejdsliv til pensionisttilværelse. Vi skal have gjort endeligt op med den firkantede forestilling om, at det passer alle bedst med én fast og nærmest urokkelig pensionsalder. Vi skal have gjort op med forestillingerne om, at enten er man i det professionelle arbejdsliv på fuld tid, eller også er man fuldtidspensionist.

Endelig skal vi have gjort op med forestillingen om, at det er unaturligt at forlade karrierestigens top i en rolig takt, som afpasses ændringer i ønsker og muligheder, som følger alderen. Med andre ord skal vi have en moderne seniorpolitik, som er fleksibel og i større grad individuelt tilpasset.

Vi er tilfredse med forslagets opfølgning af overenskomstaftalen fra i fjor, hvor der som et led i statens samlede lederpolitik blev aftalt visse pensionsforbedringer for den gruppe, der ligger i lønramme 35-40. I dag er pensionerne inden for de nævnte lønrammer begrænset ved, at en relativt stor del af de faste løndelev ikke indgår i pensionsberegningen. For lønramme 40 gælder, at heller ikke den sidste del af selve grundlønnen indgår i beregningen. Det rettes der nu op på i forbindelse med pensioneringer, som sker efter 1. april 1990, hvor pensionerne skal beregnes af hele grundlønnen og af de generelle tillæg. Merudgiften tages af organisationernes puljer fra overenskomstforhandlingerne.

Det er vi tilfredse med, og også de forenklinger og tilpasninger til anden lovgivning såsom tilpasning til EF-reglernes krav om arbejdskraftens frie bevægelighed kan vi tilslutte os.

Alt i alt anbefaler vi forslaget og en positiv udvalgsbehandling.

Ole Henriksen (SF):

SF har ikke særlige bemærkninger til den del af de to forslag, som omhandler pensionerne. Der er nok nogle spørgsmål, som kunne indgå i udvalgsarbejdet, men jeg vil sige, at det kan undre, at det kun drejer sig om lønramme 35-40. Jeg ved ikke, om ministeren hører efter her, eller om han har samtaler med andre. Der er vist også lønrammer nede under disse, og det er vist de højestlønnede, så vidt jeg er orienteret. Hvordan kan det være, at det kun er dem, der skal have gennemført forbedringer i pensionsordningerne? Det er muligt, der er et svar, som er snublende nærliggende, men jeg har ikke kunnet finde frem til nogen forklaring i bemærkningerne.

Endelig er der spørgsmålet om EF-borgernes pension. Så vidt jeg har forstået bemærkningerne, kommer folk både fra de nordiske lande og fra EF-landene til at arbejde på tjenestemandslignende vilkår. Det vil sige, at de bliver ikke tjenestemænd i grundlovens forstand. Hvis det er rigtigt, må det også gælde andre borgere uden for disse to områder, jeg nævnte her. Hvis dette er tjenestemandslignende vilkår, må en polak eller en schweizer, eller hvem det nu kan være, også kunne komme til at arbejde på tjenestemandslignende vilkår. Jeg synes, at det kunne være interessant at få disse spørgsmål undersøgt. Ellers har jeg ikke bemærkninger til pensionsdelen, i og med at man også her har været enig med organisationerne om, at man skal gå den vej.

Derimod er vi mere end skeptiske over for spørgsmålet om at indføre organisationsansvaret i tjenestemand retten. Der kunne man frygte - og det står der altså heller ikke noget om i bemærkningerne - at det retsgrundlag, som har udviklet sig inden for Arbejdsrettens område - altså det overenskomstmæssige område - nu vil blive overført også til tjenestemand retten område. Det synes jeg er højt betænkeligt, hvis man vil gøre det.

Der er en lang række skræmmende eksempler på, hvordan Arbejdsretten har dømt organisationer bare for den mindste smule sympati fra en fagforeningsformands side, hvis han siger: »Jeg kan da godt forstå, I nedlægger arbejdet, fordi nu har I fået et påbud fra Arbejdstilsynet om, at I ikke må arbejde med epoxy derude, og firmaet bliver ved med at sætte jer til det.« Jeg henviser her til sagen i Slagelse.

Det var nok til, at SiD i Slagelse fik en bod, selv efter at Arbejdstilsynet havde sagt, at man ikke må arbejde med det. Der var et lignende tilfælde i en tidligere HT-konflikt, hvor man fik idømt organisationsansvar til SiD, fordi man udtalte sympati. Man havde sagt, man skulle gå i arbejde, men også, at man havde sympati og forståelse for, at medlemmerne reagerede, som de gjorde. Men det var ikke nok til, at man kunne blive frikendt. Man fik 20 mio. kr. i bod.

De forhold ønsker vi altså ikke videreført i en tjenestemand ret, og på det punkt kunne vi måske komme til at snakke os til rette i udvalget efter den devise, at vi ønsker, at kun hvor organisationerne direkte opfordrer deres medlemmer til at nedlægge arbejdet, er der rimelighed i at overveje bodsspørgsmål. Der, hvor der er al den tvivl og sympati, som man med rette og med al menneskelig forståelse kan forstå at en fagforeningsleder eller en organisationsleder udtrykker over for sine medlemmer, må der også være mulighed for at gøre det, uden at man siger, at man tilskynder til arbejdsnedlæggelsen. På dette punkt, hr. minister, kan vi ikke rigtig følge det forslag, som ligger her.

Elsebeth Kock-Petersen (V):

Jeg kan på Venstres vegne give tilslutning til de to lovforslag fra finansministeren.

Selvfølgelig må det være sådan, at der skal være mulighed for i vores tjenestemandssystem at idømme bod til organisationerne, sandelig ikke af principielle grunde, men fordi det altså har vist sig nødvendigt i det praktiske liv. I virkeligheden må man sige, at forslaget baggrund er af en lidt trist karakter, for i virkeligheden hører strejker og tjenestemænd ikke rigtig sammen.

Når det virkelige liv viser, at det gør det altså alligevel, er det klart, at vi fra lovgivers side og fra ministerens side som arbejdsgiver også er nødt til at tage initiativer, således at der er knyttet sanktioner til at opfordre til at strejke.

Det kunne selvfølgelig give anledning til en lang række mere principielle overvejelser om de systemer, vi har inden for den offentlige sektor, om tjenestemandssystemer og ansættelse på overenskomst mæssige vilkår. Dette forslag er en tilnærmelse til de systemer, vi har uden for tjenestemandsløvgivningen i den offentlige sektor.

[Elsebeth Kock-Petersen]

Vi må sige, at på en række områder er forskellene imellem de to ansættelsessystemer efterhånden ikke så store, som det vel nok i sin tid i virkeligheden var meningen de skulle være. Spørgsmålet om, hvor man anvender den ene ansættelsesform eller den anden ansættelsesform, er mildest talt heller ikke særlig logisk og afklaret, sådan som tingene har udviklet sig.

Under alle omstændigheder må dette forslag igennem for så vidt angår bodsansvaret. Det må siges at være et krav på baggrund af, hvordan det går for sig i det virkelige liv. De andre elementer kan vi bestemt også fra Venstres side tilslutte os, specielt dette med muligheden for den mere fleksible overgang til pension for enkelte eller for grupper af embedsmænd.

Venstre kan tilslutte sig lovforslaget. Vi skal bestemt ikke her bede om at få nedsat en tjenestemandskommission, men på et eller andet tidspunkt må vi vel have nogle mere principielle overvejelser om vores ansættelsessystemer i den offentlige sektor.

Glistrup (FP):

Alle tilstedeværende på medlemspladserne – måske med en enkelt undtagelse – vil nok være enige i den konstatering, at Fremskridtspartiet er et dødsenstrist parti, bl.a. fordi vi altid kører i den samme rille på grammofonpladen og aldrig kommer væk fra den. Det er der mange grunde til. For det første er vi så ideologiske, så det gør noget, så der er sammenhæng og helhed i de standpunkter, vi tager på alle forskellige områder. Derfor er der mindre råderum for flakeri af den ene eller anden grund. For det andet gennemtænkte vi tingene, før vi kom på Christiansborg, og derfor var det, vi sagde for tre år siden, for fem år siden, for otte år siden, for sytten år siden, rigtigt, og derfor ville det være fjollet at lave om på det.

Sådan er det så selvfølgelig også på det tjenestemandsområde, vi her diskuterer, hvor man kan tage frem og få at vide, hvad Fremskridtspartiet mener om disse lovforslag, der blev fremsat i sidste uge, hvad enten man læser om noget for ti år siden eller for tre år siden eller for otte år siden. Man kan, hvis man vil læse noget nyere, bruge lovforslag nr. L 219 af 9. marts 1989 om samfundssolidaritet hos de offentligt ansatte. Der er præciseret det, vi mener på dette område.

Så kunne man i og for sig slutte ordførertalen med at få fastslået det, og så behøvede Fremskridtspartiet ikke gå på talerstolen mere i dette Folketing.

Når man nu har noget tåletid tilbage, kan man jo lige så godt bruge den. Det bliver talerstolen ikke brugt dårligere af. Her er det sådan, at finansministeren fortsætter de uvaner, han havde som arbejdsminister, idet han laver nogle bunkebryllupper og fremsætter et enkelt lovforslag med alt, som ikke har noget som helst med hinanden at gøre. Man må dog erkende, at med forfremmelsen til finansminister er der kommet lidt mere systematik i det, for denne gang har han opdelt bunkebrylluppet i to grupper – jeg ved ikke, om det er af hensyn til Fremskridtspartiet – nemlig ét lovforslag, hvor de 13 forslag, som Fremskridtspartiet kan lide, er samlet, det er L 152, og ét lovforslag med de 14 forslag, som Fremskridtspartiet ikke kan lide, og det er L 151. Det er selvfølgelig en glimrende systematik, så skal vi ikke, som vi plejer i Arbejdsmarkedsudvalget og under den tidligere arbejdsminister, sidde med det enkelte lovforslag og skille ud, hvad vi kan lide, og hvad vi ikke kan lide.

Når vi inden for disse 27 forslag skal finde frem til, hvad vi synes er ret principielt, kan vi da tilslutte os finansministerens partifælle, fru Pia Christmas-Møller, i de to ting, vi kan tage frem, men nok med en lidt anden betoning og ordvalg end det, fru Pia Christmas-Møller brugte.

Der er for det første – for at starte med det forslag, der står først på dagsordenen, men er sidst i nummereringen, lovforslag nr. L 152 – den væsentlige ting, at nu skal der være organisationsansvar også på tjenestemandsområdet. Det synes vi er en pragtfuld og god idé næsten af de samme grunde, som Socialdemokratiets og specielt SF's ordfører har fremført her. For sandheden er, at til de værste samfundsskurke i øjeblikket hører den forstenede, forældede pamperbevægelse, der hedder dansk fagbevægelse. Den er i den grad med til at optræde asocialt på alle områder, og derfor skal den stækkes mest muligt, hvis vi skal have en anstændig social lovgivning fremover.

Derfor hilser vi med glæde, at der nu bliver en mulighed for, som SF's ordfører nævnte, at man havde fået blokket SiD for 20 mio. kr. for et eller andet. Nu kan man få blokket FTF, og

[Glilstrup]

hvad de ellers hedder, for nogenlunde samme beløbsstørrelser, sådan at de ulykker, de kan lave, kan blive mere begrænsede. Det hilser vi med glæde og tilfredshed fra Fremskridtspartiets side, og det er selvfølgelig hovedgrunden til, at vi støtter L 152, men der er også andre gode ting.

Når vi så vender os til det enkeltelement fra L 151, som blev fremdraget af fru Pia Christmas-Møller og også af forskellige andre ordførere, var det dette ganske almindelige tilfælde, at man har en eller anden, som er blevet protegeret frem til en eller anden chefstilling og tjener styrtende med penge, med ben og lign., måske en halv eller trekvart mio. kr. om året, og som så bliver sur over at skulle være på arbejde til kl. 17.05, eller hvad der nu kan være tale om, og som viser sig totalt uduelig. Så gør man det, at man simpelt hen på et eller andet tidspunkt bliver nødt til at degradere ham til regional toldchef, eller hvad han nu skal være. Så siger finansministeren, at han skal fortsætte med at få den samme kæmpepension, som han får i øjeblikket.

Tjenestemandspensionen er hamrende umoralsk og asocial, fordi den indebærer, at de mennesker, der har været ansat i det offentlige, i deres pensionsalder skal fortsætte med at få langt, langt bedre økonomiske forhold fra samfundets side end dem, der har arbejdet privat. Der skal selvfølgelig være ens pension til alle, en anstændig folkepension, hvad enten man har været departementschef eller provst eller lagerforvalter eller buschauffør for et privat firma eller for et offentligt firma. Det er et levn fra gamle dage, at kongens betjente og specielt de, der har været i fine stillinger, skal have pensioner, der måske er 4-5 gange så meget som den almindelige folkepension. Det er en uting, og derfor bør tjenestemandspensionssystemet afskaffes hellere i eftermiddag end i morgen.

Derfor er det forkert, som man gør med L 151, at man nu yderligere forøger diskriminationen og apartheidbehandlingen af fornuftige, dygtigthandlende mennesker til fordel for de udueligheder og nulliteter, som der først og fremmest er tale om at man nu skal til at give noget mere i pensionsbeløb. Derfor synes Fremskridtspartiet – men det er formentlig ikke nogen nyhed – at det er en afskyelig ting med denne pensionssærbeholdning, som finansministeren ønsker at indføre for de pågældende.

I begge forslag er der en hel del EF-regler, og dér er vi nødt til med arbejdskraftens frie bevægelighed at indføre regler, således at folk fra andre EF-lande i meget vidt omfang kan opnå ansættelse på samme vilkår som danske. Det er helt rigtigt, som det påpeges i lovforslaget, at grundlovsbestemmelser om krav om dansk indfødsret og lign. hindrer, at vi kan kalde dem for tjenestemænd, og dér skal de ligestilles. Det gør lovforslaget på den måde, at man siger, at vi bevarer tjenestemændene, og så gør vi disse portugisere eller grækere, eller hvem der nu er tale om, til nogle, som bliver behandlet som danske tjenestemænd.

Jeg må erkende, at Fremskridtspartiet ville hellere have indført denne ligebehandling af medarbejdere på den måde, at vi afskaffede tjenestemandsbegrebet, at vi holdt op med at have tjenestemænd, og så kunne vi indføre ligebehandlingen. Men det er det, der næsten altid præger regeringen: Man harmoniserer på det højeste og dyreste niveau i stedet for, når der skal harmoniseres og laves ensartede regler, at sige, at vi kører ned på det lave niveau. Man skulle simpelt hen gøre det på den måde, når udlændinge skal – i regeringens terminologi – behandles lige så godt som danske, at man sagde, at så skal danske behandles lige så dårligt som udlændinge.

På et område som dette er det selvfølgelig, når man tænker på de personer, det umiddelbart drejer sig om, en væmmelig formulering, men til syvende og sidst skal vi nok tænke mest på skatteyderne, så man ikke bliver dårligere behandlet hos skatteyderne end højst nødvendigt. Så er jeg tilbage ved udgangspunktet, at Fremskridtspartiet er da nogle mærkelige starrutter. De tænker altid bare på skatteyderne, og at skatteyderne skulle tjene penge, ligegyldigt hvilke emner vi nu taler om. Det gør vi altså på dette område, men vi stemmer grønt til L 152 og rødt til L 151.

Anden næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Med henblik på den sidste talers ord om taletider skal jeg gøre opmærksom på, at forretningsordenens paragraffer og regler om taletider er maksimumsregler. Der står intet i forretningsordenen om minimumsregler. Det, der står i forretningsordenen, betyder altså ikke, at man skal bruge sin taletid.

(Kort bemærkning).

Hans Jørgen Jensen (S):

Da jeg hørte hr. Glistrup før, var jeg lige ved at græde. Det var dog rørende, sådan som Fremskridtspartiet nu gebærder sig her i folketingsalen. Da så hr. Glistrup fortsatte og sagde, at man kunne slå op og se, hvad Fremskridtspartiet havde tænkt for 17 år siden, og sammenligne med, hvad der siges i dag, tænkte jeg ved mig selv, at det er egentlig typisk, for det parti har overhovedet ikke bevæget sig ét eneste skridt ud ad vejen. Det er ret symbolsk for Fremskridtspartiet.

Hr. Glistrup sagde også, at det var godt, at disse fagforeningspampere, som jeg jo er en af, kunne blive dømt også under det retssystem, der nu kommer. Jeg skulle hilse og sige til hr. Glistrup, at de fagforeningspampere, som jeg repræsenterer, aldrig har haft noget imod at have en Arbejdsret. Vi er tværtimod glade for den. Men der er en ting, hr. Glistrup glemmer, og det er, at i 50 pct. af de domme, der afsiges i Arbejdsretten, er det arbejdsgiverne, der forsynder sig. Derfor er det ikke altid disse fæle fagforeningspampere, som hr. Glistrup ikke er så særlig glad for, men det er også arbejdsgivere, som jeg ikke ved hvad man skal kalde. Men i fagforeningskredse har vi respekt for vore arbejdsgivere og taler pænt om dem og med dem og løser de problemer, som vi som arbejdsmarkedsparter nu engang er sat til at varetage, fordi vi er valgt til de ting på fuldt demokratisk vis.

Det syntes jeg at jeg lige ville gøre hr. Glistrup opmærksom på. Det var, når man hørte på hr. Glistrup, sådan hen til kommoden og tilbage igen, eller lidt røen rundt i gryden. Jeg synes ikke, der var nogen linje og mening i det, hr. Glistrup fremsatte som bemærkninger, men det er jo typisk for Fremskridtspartiet.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg ønsker ikke at lægge op til en stor debat med hr. Glistrup, men jeg synes, om ikke andet så af hensyn til referatet, at jeg er nødt til at gøre én bemærkning i tilknytning til hr. Glistrups udlægning af tjenestemandspensionen.

Sagen er, at tjenestemandspensionen er en del af lønnen. Det er i det lys, man skal se det.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Jeg takker hr. Hans Jørgen Jensen for, at vi så også fik statistikken med om, hvordan Arbejdsrettens afgørelser falder ud. Det, jeg talte om, var, hvor mange millioner organisationsansvaret koster dem, der bliver dømt. Her er jeg blevet forelagt og belært om en anden statistik og vil mene, når man tæller millionbeløbet sammen f.eks. for de sidste seks, syv, otte år, at organisationsansvaret for fagbevægelsen har udgjort over 50 pct. af de samlede bodsbeløb, der er blevet idømt for organisationsansvar.

Til fru Pia Christmas-Møller vil jeg gerne sige, at har man to politibetjente på 30 år, får de hver udbetalt en løn om måneden, et eller andet med 12.000 kr., hvad nu deres lønseddel lyder på. Fru Pia Christmas-Møller vil altså mene, at den af de to politibetjente, der oplever at blive 98 år, altså med andre ord at være pensionist i det meste af en menneskealder, skulle være mere værd end den 30-årige kollega, der er uheldig at dø som 58-årig, altså før vedkommende får pension. Det er det rene og skære sludder på det område som på alle andre områder at hævde, at pensionsbeløb er en del af lønnen. Folk skal finde deres løn i deres lønningspose, og hvis de så vil tegne en pensionsforsikring, f.eks. ved at købe et hus, hvor de tror der kan komme en værdistigning, eller gå hen i Baltica eller TopDanmark eller for den sags skyld Statsanstalten, så længe vi har den, er det selvfølgelig ganske og aldeles udmærket. Der kan de tegne en forsikring, der passer til deres forsørgerforhold, hvad der er af sygdom og aldersforskelle inden for deres familie. Det er pension. Pension som en del af lønnen er noget vrøvl.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Hr. Glistrup kan jo det polemiske. Lad mig så blive i den boldgade. Mener hr. Glistrup og Fremskridtspartiet, at det regnestykke, hr. Glistrup netop opstillede i forbindelse med en politimand, også gælder i forbindelse med folkepensionen? Er det den måde, man tænker på, når man tænker ideologisk og sammenhængende og konsistent i Fremskridtspartiet? For så forholder det sig jo ganske anderledes, end den politiske ordfører for Fremskridtspartiet udlægger sagen, når man diskuterer folkepensionisternes vilkår.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Folkepensionen kan aldrig opfattes som en del af lønnen. Den, der har været en døgenigt hele sit liv og aldrig tjent nogen løn, får sin folkepension lige så vel som den, der har arbejdet flittigt. Fremskridtspartiet er først og fremmest solidaritetens parti herinde i denne sal; vi vogter om, at de svage bliver hjulpet, og de svage er først og fremmest tre grupper: de syge, de handicappede og de ældre, som ikke længere kan tjene noget ved egen indsats. Derfor skal alle ældre, der har passeret en bestemt grænse – det må lovgivningen nu engang kræve, og vi siger altså 67 år i øjeblikket – have det samme beløb i kroner og øre, nemlig 6.000 eller 7.000 kr. om måneden, hvor meget der nu kan blive råd til at give til de pågældende. Det har intet at gøre med, at de, som fru Pia Christmas-Møller siger, får en del af lønnen.

Vi ved, hvordan tjenestemandslønningerne var i 1940'erne og 1950'erne, og i kraft af, at vi har fået nogle mere spendable finansministre siden dengang, er det pensionsbeløb, som den, der blev ansat i 1948, får, på grund af velstandsreguleringer, som vi jo taler om i dette forgældede land, eller pristalsreguleringer, eller hvad der nu er tale om, jo pludselig langt mere, end de pågældende kunne regne med, da de underviste i kemi i 1948 som læreraspiranter på en eller anden skole. De får altså nu pludselig langt mere i pension.

Omvendt bliver pensionen for dem, der står og underviser i dag, når staten om 20 år skal afdrage på gælden fra disse års mangé vanvittigheder, måske så meget mindre. Det er igen noget, som beviser det uholdbare i påstanden om, at pension er en del af aflønningen.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg skal lige sige, at Det Konservative Folkeparti står fuldt og helt bag folkepensionen som princip. Det, jeg ville med eksemplet, var bare at afklæde principperne i det, hr. Glistrup sagde.

Sagen er jo, at det afgørende i enhver løbende pensionsudbetaling er spørgsmålet om, hvor længe man lever. Det er det, der afgør, hvor meget man som enkeltindivid får ud af en pensionsordning. Det er på den baggrund, vi synes,

det er rimeligt at betragte tjenestemandspensionen som en del af lønnen. Sådan har det været i mange år, når man har diskuteret overenskomstforhandlinger og lignende, og det udtrykkes jo også i det foreliggende lovforslag.

Der er jo ingen diskussion om, at den merudbetaling på pensionsområdet, som der tales om, skal finansieres via yderligere skatteudskrivninger; det er allerede indeholdt i overenskomstaftalerne. De skal tages af organisationernes puljebeløb. Derfor er det rigtigt at sige, at der er tale om en del af lønnen.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Fru Pia Christmas-Møller er heller ikke korrekt orienteret, når det drejer sig om det historiske.

Baggrunden for tjenestemandslønnen, altså at politibetjenten, for nu at blive ved ham, eller skolelæreren skal have mere i løn, nemlig en efterbetaling til sin tid, end den, der har arbejdet i det private erhvervsliv, er simpelt hen nogle forestillinger fra enevældens tid, hvor den, der var i kongens omgivelser, skulle sikres en anstændig aflønning, også efter at de havde trukket sig tilbage. Det var altså simpelt hen dem, som det kongelige lys kastedes på. I øvrigt var der jo langt færre offentligt ansatte end i dag.

Men ellers vil jeg da takke fru Pia Christmas-Møller, fordi hendes formål var, som hun sagde, at afklæde Fremskridtspartiet. Fremskridtspartiet er nemlig gjort af så gedigent stof, at vi er smukke i nøgenhed. Det skulle De Konservative lære noget af. Vi kan glimrende tåle at blive afklædt af fru Pia Christmas-Møller. Tusind tak!

Marianne Jelved (RV):

Jeg tilslutter mig helt Socialdemokratiets ordførers sidste bemærkning heroppe til hr. Glistrup om det arbejdsretlige system. Men det er jo egentlig heller ikke det, lovforslaget drejer sig om.

Det drejer sig om at få regler om organisationsansvar – ja, det har selvfølgelig lidt at gøre med det arbejdsretlige system – for tjenestemandsgesundhedsorganisationer, og det er en konsekvens af en udvikling, hvor vi må konstatere, at organisationer har støttet og finansieret arbejdsnedlæggelse i strid med tjenestemandslønnen. Det er altså en konsekvens heraf, at vi vil indføre orga-

[Marianne Jelved]

nisationsansvar. Det kan Det Radikale Venstre fuldt ud støtte.

Hvad angår det andet lovforslag, lovforslag nr. L 151 om tjenestemandspensionsloven, der skal ændres på visse områder dels som en følge af loven om registreret partnerskab, dels som en konsekvens af aftaleforhandlinger, hvor der er visse forbedringer – dem skal jeg ikke komme ind på, det har tidligere ordførere gjort meget udmærket – skal jeg bare sige, at Det Radikale Venstre selvfølgelig også kan tilslutte sig dette lovforslag.

(Kort bemærkning).

Ole Henriksen (SF):

Fru Marianne Jelved skaber tvivl, når hun siger, at hun er tilhænger af, at en organisation, der støtter en konflikt, pådrager sig et bodsansvar.

Jeg vil gerne spørge fru Marianne Jelved, om hun mener, at en organisationsleder, der udtrykker sympati for, at organisationens medlemmer er gået ud i en uvarslet konflikt og f.eks. siger: Det her kan jeg godt forstå I gør, men det er i strid med tjenestemandsløven, og derfor skal I gå i arbejde, vil være hjemfalden til en millionbod i tjenestemandsretten.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Dette spørgsmål må vel egentlig henhøre under en arbejdsretlig vurdering. Principielt kan man jo som leder give udtryk for støtte på mange måder, og jeg kan ikke sige, om jeg personlig ville finde det rimeligt i alle situationer, at der pålægges ansvar, hvis man udtrykker sympati – det vil afhænge af den konkrete situation – men som princip vil jeg ikke sige nej til, at det kan medføre organisationsansvar.

Lis Noer Holmberg (CD):

Der tales om bl.a. forenkling i disse to lovforslag, og det må vi så håbe at det munder ud i.

Hvad angår organisationsansvar, finder vi det helt i orden, at det får konsekvenser, såfremt man understøtter en kollektiv overtrædelse af tjenestemandsløven. I betragtning af, at det jo allerede findes på såvel det offentlige som det private overenskomstområde, finder vi det rimeligt, at det også gælder for tjenestemændenes organisationer.

Hvad angår pensionsforbedringer for visse tjenestemænd, er det vel heller ikke urimeligt. Der tales om, at merudgifter skal finansieres af organisationernes puljer, og jeg kunne derfor godt lide at vide lidt mere om, hvordan disse puljer er oparbejdet.

Jeg kan i den forbindelse ikke lade være med at tænke på de tjenestemænd, der i de seneste nu mange år har været på pension, og som i den grad føler sig dårligt behandlet. Det drejer sig om mennesker, der har arbejdet i en menneskealder for en lav løn, men med udsigt til en god pension og dermed en tryk alderdom.

Alle her kender disse pensionerede tjenestemænd, for de har været i forbindelse med samtlige politikere herinde. Men hvad har man egentlig gjort for dem? Samordningsfradrag – i årevis har disse tjenestemænd råbt højt om deres situation, men på trods af opsparring igennem et langt liv sidder de nu med mindre end en efterlønsmodtager. Er det rimeligt? Og kan vi gøre noget ved det problem nu, hvor vi alligevel taler tjenestemandspension og puljer?

Diskrimineringen er vokset i de forløbne tyve år, hvor andre pensionsordninger har bredt sig, således at flere og flere folkepensionister kan have pensionsindtægter uden samordningsfradrag.

I 1986 vedtog Folketinget nogle lempelser, navnlig vedrørende samordningsfradraget for ægtefællers folkepension. Men tilbage står stadig samordningsfradraget for en pensioneret tjenestemand, en pensioneret enke eller enkenmand efter en tjenestemand. Det er disse tilfælde, sagen drejer sig om, og jeg vil stærkt appellere til, at man tager dem med ind i drøftelserne, når vi nu alligevel taler om pensionsordninger. Der findes postbude, portører, politifolk og andre grupper, hos hvem der virkelig er bitterhed, og det er ganske forståeligt.

CD vil tage dette med ind i udvalgsarbejdet, og i øvrigt er der også andre spørgsmål, vi ønsker belyst under udvalgsarbejdet.

Kofod-Svendsen (KRF):

Der er flere udmærkede forenklinger i det, der er lagt frem, herunder bl.a. nogle konsekvensforslag som følge af EF-medlemskab, som ser fornuftige ud.

Kristeligt Folkeparti er meget enig i, at der indføres regler om organisationsansvar i tjenestemandsløven.

[Kofod-Svendsen]

Jeg kom også selv, da jeg læste lovforslagene igennem, til at tænke på de henvendelser, vi har fået om samordningsfradraget, og jeg er klar over, at det er et kompliceret emne, og at det heller ikke er gratis. Jeg så gerne, om finansministeren ville uddybe nogle af de tanker, som finansministeren og regeringen gør sig om spørgsmålet, for én ting er, at man ikke lige kan ændre det, men der er jo nogle grænsetilfælde, hvor det i hvert fald ikke virker helt rimeligt, for nu at sige det diplomatisk, og derfor ville jeg være taknemlig for en kommentar.

Der er imidlertid et principielt spørgsmål, jeg gerne vil tage op, og det vedrører lovforslag nr. L 151, hvor der i § 1 står:

»De bestemmelser i denne lov, der omhandler tjenestemænds efterlevende ægtefæller, omfatter også registrerede partnere.«

Nu kan man have forskelligt syn på loven om registreret partnerskab, men vi ønsker ikke, når vi principielt var imod den lov, at stemme for hele følgelovgivningen. Så uanset at regeringen, selv om den stemte imod, føler sig forpligtet til at følge det op, må vi fra Kristeligt Folkepartis side bede om, at man gør det i en særlig lovgivning, for hvis man som her sætter det ind sammen med andre forslag, vi ellers kan gå ind for, må vi altså meddele, at vi vil stemme imod lovforslaget. Ikke fordi vi er uenige i de andre spørgsmål, men vi synes, vi ville foretage en hel kovending, hvis vi automatisk fulgte noget op, som vi er uenige i, så dette siger jeg som en rent principiel tilkendegivelse. Jeg er lidt ked af, at man sådan klasker mange ting sammen, som ikke nødvendigvis logisk hænger sammen, i én lov, for der kan være én bestemmelse, som man af en eller anden grund ikke ønsker, og så tvinges man faktisk til at stemme imod de øvrige forslag, som man ellers er enig i.

I øvrigt synes jeg også, at der, sådan som forslaget foreligger, skabes en uretfærdighed over for bestemte grupper. Lad mig give et eksempel: Hvis en bror har boet sammen med sin søster i 25 år efter at være blevet ansat som tjenestemand og så dør som, skal vi sige 52-årig, er der da noget urimeligt i, at søsteren ikke kan blive lige så godt tilgodeset som en registreret partner. Det kunne også være en tjenestemand, der efter at have taget sig af sin mor eller far døde som 55-årig, men hvis moder og fader levede vældig længe. Hvis man mener, at mennesker, som har boet under samme tag, skal have be-

gunstige vilkår, synes jeg nok, der er andre grupper, der har delt livet sammen, hvis man kan bruge den formulering, som i grunden kommer i klemme.

Vi går imod af principielle grunde, men vi synes altså også, at man, når man begynder at udvide ægteskabsbegrebet, med lige så stor ret kunne inddrage nogle andre grupper.

Finansministeren (Henning Dyremose):

Jeg vil gerne begynde med at takke for den overvejende positive modtagelse, som disse lovforslag har fået. Det var måske ikke helt overraskende, at modtagelsen var imødekomende, men det er jo rart, når virkeligheden passer til forventningerne.

Til hr. Hans Jørgen Jensen vil jeg gerne sige, at jeg ikke betragter de ændringer, der sker vedrørende organisationsansvar i lovforslag nr. L 152, som revolutionerende; jeg betragter dem som en stilfærdig tilpasning, og jeg er glad for, at hr. Hans Jørgen Jensen finder, det er en rimelig tilpasning i forhold til, hvad der sker på det private arbejdsmarked. Sådan ser jeg også på det: en stilfærdig og rimelig tilpasning af forholdene. Og sådan er det også mit indtryk at organisationerne på det offentlige arbejdsmarked ser på det.

Hr. Hans Jørgen Jensen stillede et konkret spørgsmål, der blev fulgt op af hr. Ole Henriksen, nemlig vedrørende bemærkningerne til lovforslagets nr. 13 om samspillet mellem disse bestemmelser og grundlovens § 27, hvorefter ingen kan ansættes som tjenestemand uden at have dansk indfødsret. Svaret, som jeg meget gerne uddyber og illustrerer yderligere under udvalgsarbejdet, og som er kort skitseret umiddelbart efter, er, at de ansættes på tilsvarende vilkår som tjenestemænd. Det er et begreb, vi også kender andre steder. Der er således en række LO-grupper, der er ansat på funktionærlignende vilkår. De er altså ikke funktionærer, men er ansat på lignende vilkår. Tilsvarende her.

Hr. Ole Henriksen var endvidere inde på, om det i givet fald også kunne anvendes for andre nationaliteter. I den forbindelse skal jeg gøre opmærksom på, hvad der står i bemærkningerne, nemlig at bemyndigelsen alene forudsættes anvendt, når det er påkrævet for at opfylde EF-reglerne. Det er altså ikke regeringens hensigt, at den skal anvendes bredt, men kun, at vi skal

[Finansministeren]

anvende den i det omfang, det er nødvendigt for at opfylde de EF-regler, der gælder for området.

Endelig spurgte hr. Ole Henriksen, hvorfor der her kun var tale om pension for lønramme 35 og op. Svaret er, at det simpelt hen er et aftalespørgsmål. De pågældende grupper indgik ved deres overenskomst en aftale om, at der skulle ske en tilpasning af deres pension på den måde.

Der var andre grupper i den offentlige sektor, som indgik aftaler om pension, men de udmøntes på anden vis end via denne lovgivning, så det er altså simpelt hen et spørgsmål om at udmønte de aftaler, der er indgået ved overenskomstforhandlingerne mellem arbejdsgiveren på den ene side og lønmodtagerne på den anden side.

Når man tænker på SF's holdning til Arbejdsretten i en række situationer, er det jo ikke helt overraskende, at SF havde et lille forbehold vedrørende organisationsansvaret.

Men jeg vil gerne sige, at jeg deler både hr. Hans Jørgen Jensens og fru Marianne Jelveds vurdering for så vidt angår organisationernes oplevelse af Arbejdsretten og af det arbejdsretlige system. Det er anerkendt og respekteret. Men selv om det er anerkendt og respekteret, kan der da godt være en enkelt afgørelse i en sådan Arbejdsret, som man synes skulle være faldet ud til den anden side. Men summen af det hele er, at vi har et vel anerkendt system, og det er jeg på mange måder ganske godt tilfreds med.

Nu er det jo ikke mig, der skal kommentere hr. Glistrups forhold til taletiden i almindelighed, men i dag i særdeleshed havde jeg gerne set, at hr. Glistrup havde nøjedes med den halvdel af talen, der udmundede i et ja, nemlig den halvdel af talen, der svarede til, at man ville sige 13 gange ja til lovforslag nr. L 152.

Selv om vi har øvet os lidt i samarbejde med Fremskridtspartiet, vil jeg ikke påstå, at vi nu er blevet så dygtige, at vi på forhånd kan sige, hvornår man siger ja, og hvornår man siger nej. Derfor vil jeg tillade mig at betragte det som lidt af en tilfældighed, at det blev 13 gange ja til det ene lovforslag og 14 gange nej til det andet. Men nu har jeg noteret mig det med henblik på fremtiden.

Fru Lis Noer Holmberg spurgte, hvordan puljerne var oparbejdet. Jeg har egentlig svaret

på det. Det er et overenskomståftalepuljebeløb, som er blevet afsat til denne pensionsforbedring i stedet for til f.eks. en lønforhøjelse. Man har altså valgt at afsætte et beløb til disse pensionsspørgsmål og løsningen heraf inden for de snævre økonomiske rammer, der var i den sidste overenskomst. Og det er vitterlig nogle små beløb sammenlignet med, hvad det ville være, hvis man skulle løse samordningsfradragsproblemerne, som både fru Lis Noer Holmberg og hr. Kofod-Svendsen var inde på.

Som hr. Kofod-Svendsen så rigtigt sagde, er det både meget komplekst og – og det kan man roligt sige ikke var en overdrivelse – ikke gratis at gøre noget ved det. Jeg vil nu gerne vende det rundt, selv om jeg er jyd, til at sige: Det er ret dyrt at tage fat på det.

Jeg synes dog, det vil være naturligt i givet fald at give udvalget en redegørelse for de komplekse problemer, såfremt man er interesseret i at få det. Men jeg beder om, at man ikke blander samordningsfradragsproblematikken for meget sammen med nærværende lovforslag, for de har faktisk ikke noget med hinanden at gøre. Selv om jeg altså gerne giver en sådan redegørelse, beder jeg om, at den ikke bliver brugt til at forsinke behandlingen af nærværende lovforslag.

Endelig har jeg noteret mig hr. Kofod-Svendsens synspunkter for så vidt angår forholdene om det registrerede partnerskab. Jeg kan i og for sig godt forstå det synspunkt. Der er tale om, at regeringen ifølge lovgivningen føler sig forpligtet til, når et flertal i Folketinget har talt, at sikre, at konsekvenserne af det bliver udført i praksis også i anden lovgivning.

Jeg forstår godt hr. Kofod-Svendsens synspunkt, og jeg vil ved fremtidig lovgivning forsøge at se, om vi kan tage højde for det, men jeg vil nu nok mene, det er hensigtsmæssigt, at vi i denne ombæring gennemfører det, som regeringen har foreslået, selv om jeg så desværre må notere mig, at det på det specifikke punkt bliver uden Kristeligt Folkepartis medvirken.

(Kort bemærkning).

Ole Henriksen (SF):

Det er rigtigt, at SF har en bestemt opfattelse af det, der hedder organisationsansvar, og dermed også af Arbejdsretten og dens funktion i det hele taget. Vi er ikke begejstret for Arbejdsretten. Vi vil til gengæld heller ikke være med til

[Ole Henriksen]

at afskaffe Arbejdsretten, men vi synes, der er så mange skævheder indbygget i den retspraksis, som er opstået, at man er gået for vidt. Bl.a. når det gælder organisationsansvar, kan jeg sige kort, at vi er imod kollektive afstraffelser, for det er jo sådan set det, der er tale om. Hvor en mindre gruppe medlemmer måske har været ude i en konflikt, uberettiget eller ulovlig, eller hvad man nu kalder det, pisker man hele organisationen; alle de lovlydige medlemmer, der er i organisationen, skal altså også bidrage kollektivt til det. Det strider mod vores retsopfattelse, at man kan gå den vej, navnlig som det har været praktiseret ved Arbejdsretten.

Det var det, jeg stillede spørgsmål om i mit første indlæg, nemlig: Skal den retspraksis, der i dag er udviklet inden for Arbejdsrettens område, nu tages til indtægt for Tjenestemand retten?

Kan den anvendes under henvisning til, at sådan er der dømt i Arbejdsretten, og derfor gør vi også sådan her i Tjenestemand retten? Det er dette spørgsmål, jeg gerne vil have be-lyst, for der gælder jo en særlig arbejdsretslov for arbejdsmarkedet, men der findes åbenbart ikke noget arbejdsretslovgrundlag for Tjenestemand retten, og derfor må man formode, at retspraksis langsomt vil blive overført og komme til anvendelse i Tjenestemand retten.

Det var det, mit spørgsmål vedrørte.

(Kort bemærkning).

Lis Noer Holmberg (CD):

Nej, jeg er godt klar over, at det, jeg kom ind på, ikke er med i forslaget, men jeg synes, det er meget nærliggende, at man nævner det i forbindelse med en diskussion om pensioner.

Det er svært at være med til at forbedre forholdene for fremtidige pensioner, når der findes en gruppe af mennesker, der direkte føler sig snydt, for deres situation bliver jo ikke løst, blot ved at man står her og siger: Vi har ikke penge; det er alt for dyrt at løse det problem. Den gruppe har bedt om en etapevis afvikling, og det har man foreslået den 10. februar 1988. Dertil siger ministeren, at spørgsmålet om puljerne beror på en overenskomstaftale, og man taler også om, at lønforhøjelse hænger sammen med pensionerne. Jamen de pensionister, der føler sig snydt, var indstillet på en lav løn på det tidspunkt, de arbejdede, imod at opnå en god pension og dermed en god og tryk alderdom.

Og det er faktisk lige nøjagtigt det, man har snydt disse mennesker for, i hvert fald ifølge det materiale, jeg er kommet i besiddelse af.

Finansministeren (Henning Dyremose):

Jeg kan sige til hr. Ole Henriksen, at jeg synes, spørgsmålet egner sig udmærket til en skriftlig udredning, og den giver vi gerne, hvis det bliver stillet i udvalget.

Endvidere vil jeg sige til fru Lis Noer Holmberg, at selv om man siger, man føler sig snydt, er det ikke sikkert, man er blevet det.

Samordningsreglerne er i nøje overensstemmelse med de aftaler, der blev indgået i 1969. Dem vil jeg meget gerne udrede under udvalgsarbejdet og give baggrund og forklaring for, men de pågældende pensionister er selvfølgelig blevet behandlet fuldt og helt i overensstemmelse med gældende regler og de da trufne aftaler, ligesom de nye pensionister vil blive behandlet helt i overensstemmelse med de nye aftaler. Men der er altså en helt anden problemstilling vedrørende samordningsfradraget, og det giver jeg gerne en udredning om, men det har ikke noget med dette lovforslag at gøre, selv om jeg udmærket forstår, at man kan have lyst til at rejse problemet. Det er også derfor, jeg returnerer ved at sige, at jeg gerne giver en udredning til udvalget om situationen.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Fru Lis Noer Holmberg har ret på ét punkt, nemlig at det har noget med nærværende forslag at gøre, idet 3 af de 14 punkter i lovforslag nr. L 151 handler om samordningsfradrag. Men så må fru Lis Noer Holmberg også være klar over, hvad der er hele baggrunden for dette her.

Man starter med tjenestemandspensionsreglerne, og så får man på et langt senere tidspunkt en folkepension, som skal give de mennesker, der får folkepension, en delvis kompensation for de fordele, som består i – når man nu tager ud i den lille provinsby – at skolelæreren, der sidder som ældre, får sin pension sendende hver måned, mens bondemanden, ekspedienten, eller hvem det nu er, ikke får den sendende.

Nu har man de to pensionssystemer, nemlig tjenestemandspensionssystemet, som giver langt det meste i penge, og folkepensionssystemet, som giver langt mindre. Så kommer tjenestemændene rendende og siger: Vi vil have bå-

[Glistrup]

de i pose og i sæk. Vi vil både have tjenestemandspension og folkepension. Og det er i sig selv principielt særdeles ulykkeligt, at de kom med et sådant krav. Det var selvfølgelig helt i orden, hvis tjenestemændene kom og sagde: Nu er vi solidariske med ekspedienten, landmanden, værktørereren, eller hvem der nu er tale om, og vi nøjes med den samme pension, som andre mennesker får, men de vil altså have begge pensioner.

Og så er det ekstra dobbelt ulykkeligt, at datidens politikere – der sidder vist kun 2 eller 3 tilbage, der forhandlede det i hvert fald i 1950'erne; fra 1960'erne sidder der endnu flere tilbage – gik ind på, at man skulle give til en vis grad både i pose og i sæk, men kun til en vis grad, således at tjenestemandspensionisterne altså dels fik deres tjenestemandspension, dels fik noget oveni, nemlig en del af folkepensionen, som i og for sig slet ikke skulle komme dem ved.

Dette ekstra tilskud, som pensionisterne får, vender tjenestemandspensionisterne om til at sige, at den del af folkepensionen, som de ikke får, er noget, der er blevet dem berøvet, altså mere vil have mere. Hele denne kampagne imod samordningsfradraget – som altså er det ekstra tillæg, som de ikke yderligere fik raget til sig af folkepensionen, som de i og for sig slet ikke skulle have noget af, og det kalder de så for et fradrag, som man foretager i deres pension – er fuldstændig aldeles forfejlet, at de pensionister, der i forvejen er de forgyldte, nemlig tjenestemandspensionisterne, så yderligere skulle forgyldes.

Hver milliard, der gives ud, kan kun anvendes én gang, og for den milliard, der gives ekstra til tjenestemandspensionisterne, må folkepensionisterne yderligere trykkes ned i møget i forhold til disse fine, flotte, spendable tjenestemænd og deres enker, som bare rager til sig og nu besmuder læserbrevsspalterne med, at de absolut vil kunne rage endnu mere til sig. Derfor er den brandumoralisk, den kampagne, man ser i læserbrevene om, at dette samordningsfradrag, der opfattes som en forfølgelse af de pågældende, skal annulleres. Hvis vi skal gøre noget, så skal vi simpelt hen først og fremmest sige, at tjenestemandspensionen fjernes for alle. Men så langt kommer vi næppe i indeværende måned, og derfor vil jeg nøjes med at sige, at de mennesker, der har tjenestemandspension, ik-

ke skal have én øre i folkepension – medmindre de vælger folkepensionen, men så skal de ikke have én øre i tjenestemandspension. De skal ikke have begge ting. Derfor er fru Lis Noer Holmberg forført af disse – bevares, velskrevne – masseproducerede læserbreve, som vælter ud, og som folk ikke rigtig forstår, men som man jo nærmest opfatter, som om de stakkels tjenestemandspensionister bliver behandlet, som man påstår at de sorte bliver behandlet i Sydafrika, eller noget lignende. Kampagnerne minder en hel del om hinanden, de er aldeles usaglige på begge områder og udstiller altså folk med synspunkter, som overhovedet ikke svarer til det, der er de faktiske forhold. Jeg henstiller, hvis fru Lis Noer Holmberg vil føre rimelig, velbegrundet og fornuftig politik, at hun holder op med at lefle for den proletarargumentation, som bladene er fyldt med.

(Kort bemærkning).

Lis Noer Holmberg (CD):

Ja, nu kan det jo være dejligt en gang imellem at blive forført, men jeg føler egentlig ikke, at jeg er blevet forført af nogen, og jeg synes, det er utilstedeligt, at man herinde har ignoreret folk. Det drejer sig altså om mennesker, som føler sig dårligt behandlet efter deres egne udsagn, og jeg tror på, hvad de siger.

Det ligger mange år tilbage i tiden, at de måtte nøjes med en lille løn og så kunne regne med, at de senere hen fik en pension. Det var jo netop på grund af en pensionsopsparing, at lønnen blev holdt nede, og det er altså mange år siden; det er ikke noget, der er af nyere dato.

Jeg synes, det er forkert over for den landsbevægelse – så kan man sige, den har forført mig, nej, det har den ikke – lad os dog sige det rent ud. Lad os så være ærlige, så vi kan blive fri for alle de debatter i aviserne, så vi kan blive fri for alle de breve, de sender til os – ikke fordi det generer mig – og sige til de mennesker: Der er ikke noget at komme efter. Vi har ikke penge til det. Om I føler jer snydt, det kan vi i grunden ikke tage os af, for vi kan ikke gøre det her med tilbagevirkende kraft. Færdig. Så ved de, hvad de har at rette sig efter.

Jeg synes, det er urimeligt, at man bliver ved med at høre på disse mennesker, uden at man giver dem et svar. Jeg har fået at vide, at de har henvendt sig til samtlige partier, alle partier er positive over for deres henvendelse, men man

[Lis Noer Holmberg]

gør ikke noget ved det. Lad os dog sige rent ud nu: Der er ikke noget at gøre.

Derfor vil jeg gerne sige, at det er udmærket, at ministeren nu kommer med en redegørelse, og så må vi jo ud fra den kunne give disse mennesker klar besked.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Fru Lis Noer Holmbergs bebrejdelse for manglende ærlighed rammer i hvert fald ikke Fremskridtspartiet. Vi har klart og tydeligt sagt, at selv om finansministeren fik forærende alle Rockefeller og andres rigdomme, så var der ikke en øre mere til tjenestemandspensionisterne og dem, der råber op om at få samordningsfradraget formindsket, og det siger vi fortsat til dem, for kravet er aldeles urimeligt.

Og så er det meget rigtigt, som fru Lis Noer Holmberg siger, at de føler, at de har fået for lidt i løn i sin tid. Hvem føler ikke, at de har fået for lidt i løn? Det kan enhver komme og sige. Jeg er selv vokset op i et tjenestemandshjem, hvor vi fik den faste og gode løn ned igennem 1930'erne, hvor naboen måtte gå arbejdsløs og virkelig havde det dårligt. Vi var glade og lykkelige for, at min far fik den høje løn, som tjenestemænd alle dage har fået, hvor de absolut ikke har noget at bekymre sig over.

Det er også forkert, når fru Lis Noer Holmberg var inde på, at det var en opsparring, som de foretog. De, der ikke oplevede pensionsalderen, fik intet ud af deres opsparring, og det viser, at det ikke er nogen opsparring. Fordi man henlagde 6,25 kr. ved fiktivt bogholderifup til en såkaldt pensionskonto engang i 19-hundrede-og-hvad-ved-jeg, 1938, eller hvornår det nu var, kan man selvfølgelig ikke gøre krav på nu at få omkring 12.000 kr. om måneden i pension. Det har overhovedet ingen sammenhæng med, at man har lavet disse bogholderitrukkasserier før 1969, at sige, at de sparede op til en pension. De har intet sparet op, og de har fået fuld løn for deres arbejde. Hvis de ikke var tilfreds med den løn, de fik for deres arbejde, så kunne de have søgt noget andet arbejde. Min far kunne have gået arbejdsløs, hvis han ikke ville være skolelærer. Han foretrak altså at være skolelærer med alle de fordele, det indebar i 1930'erne, og det var vi alle sammen glade for. Og sådan gælder det for alle tjenestemænd; de har fået mere end rigeligt af staten.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 145:

Forslag til lov om ændring af lov om en kommunal tjenestemandret. (Organisationsansvar m.v.).

Af indenrigsministeren (Thor Pedersen).
(Fremsat 17/1 90).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Hanne Andersen (S):

Dette lovforslag svarer til det foregående forslag på statens område, hvor vores ordfører, hr. Hans Jørgen Jensen, gav positivt tilsagn. Det gør vi også her.

Det betyder, at der kan anlægges sag ved den kommunale tjenestemandret, så der kan kræves bod, hvis – og jeg siger hvis – organisationerne støtter arbejdsnedlæggelser eller er passive over for arbejdsnedlæggelser.

Et lovforslag kunne jo betyde, at man anser problemet for stort og alvorligt, men det er det ikke. Det er en stille tilpasning. Vi har her i landet organisationer, der naturligvis siger, at deres medlemmer skal passe deres arbejde, og det gør medlemmerne også, så i virkeligheden er det en lovgivning for undtagelserne, vi her taler om.

Der indsættes en bemyndigelse i § 2, stk. 5, og vi vil gerne have opklaret det, der står i bemærkningerne om, at ministeren kan gå ind og fortolke indgåede aftaler og udvide tjenestemandrets kompetence i visse sager. Vi er lidt betænkelige, men ministeren kan forment-